

รัฐเสรีประชาธิปไตยกับการแทรกแซงระหว่างประเทศ: จากมุมมองของแนวคิดเสรีนิยมเชิงสังคม

เอนกชัย เรืองรัตนกร¹

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ถึงรูปแบบของการแทรกแซงที่เหมาะสมของรัฐเสรีประชาธิปไตยและประชาคมระหว่างประเทศต่อกิจการภายในของรัฐอื่นๆ ทั้งที่เป็นรัฐเสรีประชาธิปไตยและรัฐที่มีใช้เสรีประชาธิปไตย โดยใช้แนวคิดเสรีนิยมเชิงสังคม (Social liberalism) เป็นกรอบแนวคิดในการวิเคราะห์ ผลการศึกษาพบว่า รูปแบบการปกครองของรัฐที่ละเมิดสิทธิมนุษยชนและประชาธิปไตยส่งผลต่อความชอบธรรมและรูปแบบของการแทรกแซงของรัฐเสรีประชาธิปไตย กล่าวคือ ประการแรก รัฐเสรีประชาธิปไตยมีเหตุผลเพียงพอในการดำเนินแทรกแซงเพียงแค่อำนาจรัฐที่มีใช้เสรีประชาธิปไตยนั้นละเมิดหลักสิทธิมนุษยชนและประชาธิปไตยของตน โดยไม่จำเป็นต้องคำนึงเหตุผลอื่น เพราะทั้งสองไม่ได้มีความสัมพันธ์กันอย่างแน่นแฟ้นหรืออยู่ในชุมชนการเมืองเดียวกัน ทั้งนี้ รูปแบบการแทรกแซงที่เหมาะสมของรัฐเสรีประชาธิปไตยต่อรัฐที่มีใช้เสรีประชาธิปไตยตามแนวคิดเสรีนิยมเชิงสังคม ได้แก่ การประณาม การแทรกแซงเพื่อมนุษยธรรม และมาตรการลงโทษทางเศรษฐกิจแบบมุ่งเป้าหมาย ประการที่สอง รัฐเสรีประชาธิปไตยมีความชอบธรรมในการดำเนินการแทรกแซงกิจการของรัฐเสรีประชาธิปไตยด้วยกัน เฉพาะกรณีที่รัฐเสรีประชาธิปไตยนั้น ละเมิดกฎหมายที่กำหนดไว้ร่วมกันหรือมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐานของสังคมเสรีหรือคุณค่าอันสูงส่งที่พึงรักษา โดยเฉพาะการละเมิดประชาธิปไตยและสิทธิมนุษยชน ทั้งนี้ นอกจากรูปแบบการแทรกแซงดังกล่าวแล้ว รูปแบบการแทรกแซงรูปแบบอื่น ๆ ที่สำคัญของรัฐเสรีประชาธิปไตยต่อรัฐเสรีประชาธิปไตยตามแนวคิดเสรีนิยมเชิงสังคม ได้แก่ มาตรการลงโทษทางเศรษฐกิจ

คำสำคัญ: เสรีนิยมเชิงสังคม, รัฐเสรีประชาธิปไตย, การแทรกแซง

¹ นักศึกษาหลักสูตรรัฐศาสตรดุษฎีบัณฑิต (ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ) คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถนนอังรีดูนังต์ เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร 10330
e-mail: sono_filmacy@hotmail.com

Liberal Democratic States and International Interventions: From the Perspective of Social Liberalism

Anekchai Rueangrattanakorn¹

Abstract

The purpose of this article was to analyze the appropriate forms of interventions of liberal democratic states and international community in the internal affairs of other states- both liberal democratic and non-liberal democratic states. The social liberalism approach was applied as a framework. It was revealed that the regime type of the states, which committed human rights violations and undemocratic practices, affected legitimacy and types of international interventions in the domestic affairs of those states as follows: Firstly, liberal democratic states had strong enough reasons to interfere in non-liberal democratic states when the latter violated human rights and democratic norms, although both were not members of the same political community or did not have close relationship. Condemnation, humanitarian intervention, and targeted sanctions were the forms of interventions of liberal democratic states in the non-liberal democratic states. Secondly, from social liberal perspective, liberal democratic states had the legitimacy of interventions in other liberal democratic states when the latter violated the set of shared rules and regulations, or deviated from social norms of liberal society or the shared value, especially when they committed a massive scale of injustice and human rights violations. In addition to the forms of interventions as mentioned above, economic sanctions, in social liberalism perspective, were main forms of interventions of liberal democratic states in liberal democratic states.

Keywords: Social liberalism, Liberal democratic state, Intervention

¹ Ph.D. student (International Relations), Faculty of Political Science, Chulalongkorn University
Patumwan District, Bangkok 10330.
e-mail: sono_filmacy@hotmail.com

บทนำ

หลังจากสหภาพโซเวียตได้ล่มสลายลง นำมาสู่การสิ้นสุดของสงครามเย็น ประชาคมโลก นำโดยประเทศมหาอำนาจอย่างสหรัฐอเมริกาได้ เชิดชูแนวคิดทางการเมืองแบบเสรีนิยม ประชาธิปไตย (liberal democracy) และ อุดมการณ์ด้านสิทธิมนุษยชน (human rights) และยอมรับค่านิยมที่เป็นสากลและปฏิบัติใน กรอบต่างๆ เป็นคุณค่าหลัก ตลอดจนเรียกร้องให้ ประชาคมระหว่างประเทศให้ความสำคัญต่อ แนวคิดดังกล่าว (Cingranelli and Richards, 1999: 511) ในขณะเดียวกัน แนวคิดเรื่องการ ค้ำครองสิทธิมนุษยชนก็ได้รับการให้ความสำคัญ และมีการพัฒนาโลกต่างๆ ขึ้นอยู่เสมอ (Arnold, 2012) เริ่มจากการจัดตั้งองค์การ ระหว่างประเทศอย่างสหประชาชาติ และการ รับรองปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (Universal Declaration of Human Rights) เมื่อ ค.ศ. 1948 ให้มีผลผูกพันรัฐในฐานะ กฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศที่รัฐต้อง ตระหนักถึงและเรียกร้องให้ต้องปฏิบัติตาม หรือ องค์การในระดับภูมิภาค เช่น สภายุโรป (Council of Europe) และตราสารสิทธิ มนุษยชนระหว่างประเทศในระดับภูมิภาค เช่น อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรป ค.ศ. 1950 (ECHR) และอนุสัญญาสิทธิมนุษยชนแห่ง ทวีปอเมริกา ค.ศ. 1978 (ACHR) โดยมีหน้าที่ ส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของประชาชน ของรัฐภาคีที่ลงนามในอนุสัญญาด้านสิทธิ มนุษยชนในระดับภูมิภาคอย่างมีประสิทธิภาพ มากยิ่งขึ้น (Council of Europe, 2007)

ในปัจจุบัน กฎหมายระหว่างประเทศที่ เกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนได้เปิดช่องให้สิทธิ มนุษยชนที่จากเดิมถือเป็นกิจการภายในของรัฐ

นั้น ๆ (Domestic jurisdiction) หลักกฎหมาย ระหว่างประเทศได้กลายเป็นสิทธิระหว่าง ประเทศ (International right) ในการดำเนิน การแทรกแซงเพื่อยุติการละเมิดสิทธิมนุษยชน โดยไม่ถือเป็นการละเมิดต่อหลักการแทรกแซง กิจการภายใน (Non-intervention) ของรัฐ อื่น ๆ (Ahmed, 2006) ซึ่งวางอยู่บนหลักการ แทรกแซงเพื่อมนุษยธรรม (Humanitarian intervention) หรือหลักความรับผิดชอบในการ ปกป้อง (Responsibility to protect) เมื่อ ปรากฏเงื่อนไขของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ การฆ่า ล้างทางชาติพันธุ์ อาชญากรรมสงคราม และ อาชญากรรมต่อมวลมนุษยชาติ (Bantekas and Oette, 2013)

อนึ่ง งานวิชาการจำนวนมากมุ่งศึกษาถึง ขอบเขตความเหมาะสมของรัฐหนึ่ง ๆ ต่อการเข้า ไปเกี่ยวพัน (Involvement) กับกิจการภายใน ของ รัฐอื่น ตาม แนว คิ ด พ ล เมื อ ง โ ล ก (Cosmopolitanism) ซึ่งมีคำอธิบายที่ตายตัวว่า ทุกคนบนโลกย่อมเป็นพลเมืองเท่าเทียมกันทุกรัฐ และควรเคารพในความเป็นมนุษย์อย่างเสมอเท่า เทียม (Shue, 2004; Rawls, 1999a) และ ประชาคมระหว่างประเทศมีสิทธิและพันธกรณี ในการเข้าไปเกี่ยวพันกับรัฐอื่นได้ หากรัฐนั้นมี พฤติกรรมที่ละเมิดคุณค่าสากลอย่าง ประชาธิปไตยและสิทธิมนุษยชนต่อพลเมืองของ ตนหรือต่อพลเมืองของรัฐอื่น (Buchanan, 2007) ตัวอย่างเช่น งานศึกษาเพื่อตรวจสอบถึง ความชอบธรรมของการแทรกแซงเพื่อ มนุษยธรรม (Gibbs, 2009; Greenwood, 2002; Holzgrefe and Keohane, 2003; Luck, 2008; Malanczuk, 1993; Weiss, 2004) และงานศึกษาเพื่อตรวจสอบถึงความเหมาะสม ของความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจของรัฐที่ร่ำรวย

แก่รัฐที่ยากจนกว่า (Nagel, 2005; Navin, 2014; Nussbaum, 2006; Miller, 1998)

แต่กระนั้น งานศึกษาดังกล่าวได้ตัดขาดจากการพิจารณาถึงข้อเท็จจริงที่ว่า ในศตวรรษที่ผ่านมา ในหลายกรณีรัฐเสรีประชาธิปไตยได้กลายเป็นตัวแสดงที่ละเมิดคุณค่าสูงส่งดังกล่าวเอง ตลอดจนละเมิดสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ เช่น การทรมานนักโทษ การกักขังโดยไม่มีกำหนดเวลา (Indefinite detention) เป็นต้น ทั้งๆ ที่ตามหลักการของการเป็นรัฐเสรีประชาธิปไตยจะต้องคำนึงถึงการเคารพสิทธิมนุษยชนและประชาธิปไตยก็ตาม

ข้อมูลเบื้องต้นดังกล่าวนำไปสู่วัตถุประสงค์ของบทความนี้ เพื่อศึกษาเชิงบรรทัดฐาน (Normative) ถึงความชอบธรรมและรูปแบบของการแทรกแซงของรัฐเสรีประชาธิปไตย (Liberal democratic state) และประชาคมระหว่างประเทศต่อกิจการภายในของรัฐอื่น ทั้งที่เป็นรัฐเสรีประชาธิปไตยและรัฐที่มีใช้เสรีประชาธิปไตย (Non-liberal democratic state) โดยใช้แนวคิดเสรีนิยมเชิงสังคม (Social liberalism) เป็นกรอบแนวคิดในการวิเคราะห์ โดยบทความนี้จะนำเสนอใน 5 ส่วนสำคัญ ได้แก่ ส่วนถัดไปจะอธิบายถึงการแทรกแซงในสังคมระหว่างประเทศ ส่วนที่สามกล่าวถึงสารัตถะของกรอบแนวคิดเสรีนิยมเชิงสังคม ส่วนที่สี่ อธิบายถึงการแทรกแซงของรัฐเสรีประชาธิปไตยต่อรัฐอื่นตามแนวคิดเสรีนิยมเชิงสังคม ทั้งที่เป็นรัฐที่มีใช้เสรีประชาธิปไตยและรัฐเสรีประชาธิปไตย และส่วนสุดท้ายเป็น บทสรุป

การแทรกแซงในสังคมระหว่างประเทศ

การแทรกแซง (Intervention) หมายถึง กระบวนการที่เกิดขึ้นเมื่อสมาชิกในหน่วยการเมืองหนึ่งเข้าไปพัวพัน (Engagement) กับ

กิจการภายในของอีกหน่วยการเมืองหนึ่ง โดยมุ่งที่จะเปลี่ยนแปลงหรือปกป้องโครงสร้างทางอำนาจ (Structure of power) และโครงสร้างทางอำนาจหน้าที่ (Structure of authority) ในหน่วยการเมืองนั้น ๆ ตลอดจนมุ่งหมายที่จะให้หน่วยการเมืองนั้นกระทำหรือไม่กระทำการใดๆ เพื่อให้สอดคล้องกับเป้าหมายที่กำหนดไว้ ทั้งนี้ การแทรกแซงอาจทำโดยลำพังหรือหลายฝ่ายก็ได้ โดยอาจใช้ทั้งเครื่องมือทางการเมือง ทางเศรษฐกิจ และทางการทหาร ซึ่งเป็นทั้งในลักษณะข่มขู่คุกคาม (Coercion) หรือการให้รางวัล (Reward) เพื่อจูงใจหรือลงโทษอีกรัฐหนึ่ง (Holsti, 1992: 125-126; MacFarlane, 2002: 13) อย่างไรก็ตาม ศาสตราจารย์ Louis Henkin กล่าวว่า ปัจจุบันยังคงไม่มีข้อสรุปที่ชัดเจนเกี่ยวกับนิยามของการแทรกแซงในสังคมระหว่างประเทศ เพราะรัฐต่างๆ ไม่ต้องการมีข้อจำกัดในการดำเนินการแทรกแซง (Henkin et al., 1993)

ทั้งนี้ สามารถแบ่งประเภทของการแทรกแซงโดยพิจารณาจากวิธีการ (means) ที่ใช้ในการดำเนินการได้ 2 ลักษณะ ได้แก่

1. **การแทรกแซงแบบใช้กำลัง (Forcible intervention)** หรือการแทรกแซงด้วยกำลังทางทหาร (Military intervention) หมายถึง การที่ประเทศหรือกลุ่มประเทศส่งกำลังทหารข้ามเข้าไปในพรมแดนของประเทศอื่น มีวัตถุประสงค์ในการบีบบังคับให้ประเทศนั้นๆ กระทำหรือละเว้นการกระทำใดๆ แต่ต้องไม่มีเป้าหมายในการยึดครองหรือแย่งชิงดินแดน โดยจะถอนกำลังทางทหารออกเมื่อบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้แล้ว (Art, 1980) ทั้งนี้ งานวิชาการจำนวนหนึ่งได้อธิบายประเภทของการแทรกแซงแบบใช้กำลังออกไว้หลายประเภท เช่น

การแทรกแซงเพื่อมนุษยธรรม และการแทรกแซงด้วยกำลังทหารเพื่อการป้องกันตัว (Preventive intervention) ซึ่งเป็นการใช้กำลังทางทหารในการโจมตีประเทศที่เป็นคู่กรณี เพื่อให้ทำลายความสามารถหรือโอกาสของประเทศนั้น และเพื่อเป้าหมายในการสร้างสมดุลแห่งอำนาจด้วย (Troxell, 2004)

2. การแทรกแซงแบบไม่ใช้กำลัง (Non-forcible intervention) คือ การที่ประเทศหรือกลุ่มประเทศทำเพื่อจูงใจหรือลอบโซ่ประเทศอื่นให้กระทำหรือไม่กระทำการใดๆ เพื่อให้ประเทศนั้นเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้สอดคล้องกับเป้าหมายที่ตั้งไว้ โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ (1) การแทรกแซงแบบนุ่มนวล (Soft intervention) คือ การแสดงออกถึงท่าทีอย่างเป็นทางการต่อเหตุการณ์ภายในของประเทศหนึ่งๆ เช่น การหารือทางการทูต การให้คำแนะนำ รวมถึงการประณามหรือออกแถลงการณ์ร่วมทั้งในฐานประเทศและกลุ่มประเทศ (2) การแทรกแซงแบบแข็งกร้าว (Hard intervention) คือ การที่ประเทศและ/หรือกลุ่มประเทศดำเนินมาตรการต่างๆ โดยประกาศเป็นนโยบายอย่างชัดเจน แต่ต้องไม่ใช้กำลังทางทหาร เช่น มาตรการลงโทษทางการทูต มาตรการลงโทษทางเศรษฐกิจ (Scheffer, 1992; Teson, 1996, 1997)

สาระสำคัญของแนวคิดเสรีนิยมเชิงสังคม

แนวคิดเสรีนิยมเชิงสังคม (Social liberalism) ได้รับการเปลี่ยนแปลงจากลัทธิเสรีนิยมคลาสสิก (Classical liberalism) ในช่วงหลังทศวรรษ 1870 เป็นต้นมา โดยมีพัฒนาการที่สำคัญ 4 ประการ นั่นคือ แนวคิดเชิงบวกเกี่ยวกับเสรีภาพ แนวคิดเชิงบวกเกี่ยวกับบทบาท

ของรัฐ ปัญหาความยากจนและการว่างงานที่เกิดขึ้นจากการปฏิวัติอุตสาหกรรมและการขยายตัวของเมืองในประเทศอังกฤษ และการเติบโตของขบวนการแรงงานและชนชั้นแรงงานของสังคมอุตสาหกรรม มีนักคิดคนสำคัญ คือ Thomas Hill Green นักปรัชญาชาวอังกฤษ และนักวิชาการในปัจจุบันที่สำคัญ ได้แก่ David Miller แห่งมหาวิทยาลัยอ็อกฟอร์ด, John Vincent แห่งมหาวิทยาลัยเซาเทิร์นแคลิฟอร์เนีย และ John Rawls นักปรัชญาชาวอเมริกัน (Beitz, 1999)

แนวคิดเสรีนิยมเชิงสังคมสามารถอธิบายโดยสรุปได้ใน 3 ประเด็นใหญ่ ได้แก่ (1) ปัจเจกบุคคลที่มีความหมายเฉพาะในเชิงสังคม (Social individual) กล่าวคือ มนุษย์มีศักยภาพในการพัฒนาทางศีลธรรม และปัจเจกบุคคลเป็นตัวละครที่สัมพันธ์กันที่สร้างปัจเจกบุคคลนั้น ๆ เสมอ (2) ความหมายในเชิงบวกของเสรีภาพ (Positive conception of liberty) ที่เสนอว่า รัฐต้องเข้าแบกรับโครงสร้างการปฏิรูประบบเศรษฐกิจสังคมการเมือง โดยเฉพาะเรื่องของปัจจัยสี่ที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต เพื่อให้ปัจเจกบุคคลทั้งปวงได้มีเสรีภาพที่มีประสิทธิผลจริงในการพัฒนาศักยภาพ มิใช่มีแค่เสรีภาพเพียงในนาม และ (3) ความหมายเชิงบวกของรัฐ (Positive view of the state) หมายถึง รัฐที่สามารถปกป้องคุ้มครองปัจเจกบุคคลที่อ่อนแอและยากไร้ให้มีชีวิตรอดอยู่ได้ในสังคมอุตสาหกรรมที่แข่งขันกัน โดยต้องไม่ขาดแคลนปัจจัยพื้นฐานในการยังชีพ เยาวชนต้องได้รับการศึกษา แรงงานต้องมีที่ทำงานที่ปลอดภัยและได้มาตรฐานทางสุขอนามัย เพื่อให้ปัจเจกบุคคลเหล่านั้นมีโอกาสพัฒนาศักยภาพของตนเองได้อย่างเต็มที่ ซึ่งรัฐที่จะทำหน้าที่ดังกล่าวได้ต้องเป็นรัฐ

ประชาธิปไตยซึ่งเกิดบนพื้นฐานของสังคมที่เป็นเสรีนิยม (Liberal society) โดยแท้ (Wantana, 2012)

สำหรับด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศตามแนวคิดเสรีนิยมเชิงสังคม รัฐสมาชิกของสังคมระหว่างประเทศที่เป็นเสรีนิยมจะยึดมั่นในหลักการว่าด้วยอิสระในการปกครองตนเอง (Autonomy) และสิทธิในการกำหนดใจตนเอง (Rights of self-determination) (Wingo and Waldron, 2003) จึงทำให้รัฐเสรีประชาธิปไตยมุ่งให้ความสำคัญแก่ผลประโยชน์ของรัฐตนเป็นสำคัญ และไม่ให้น้ำหนักต่อการเข้าไปแทรกแซงกิจการภายในของรัฐอื่น ยกเว้นในกรณีที่รัฐเสรีประชาธิปไตยอื่นมีการละเมิดประชาธิปไตยและสิทธิมนุษยชนขึ้นจึงจะทำให้สังคมระหว่างประเทศที่เป็นเสรีนิยมที่มีความชอบธรรมและจำเป็นในการเข้าไปเกี่ยวพัน (Greaves, 2008; May, 1992; Walzer, 1980, 1992:) หรือการให้ความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจของแก่รัฐที่ยากจนเฉพาะเมื่อพลเมืองของรัฐที่ยากจนไม่ได้รับมาตรฐานการครองชีพขั้นต่ำอย่างเพียงพอ (Miller, 1999; Nagel, 2005)

เหตุผลที่แนวคิดเสรีนิยมเชิงสังคมคัดค้านการดำเนินการแทรกแซงในกิจการภายในของรัฐอื่น อธิบายได้ดังนี้

1) สิทธิ (rights) : รัฐไม่มีสิทธิในการแทรกแซงรัฐอื่นตามหลักสถานภาพทางศีลธรรม (moral status) และหลักความเป็นอิสระของรัฐ トラบเท่าที่พฤติกรรมของรัฐอื่นยังไม่เป็นภัยคุกคามต่อค่านิยมอันสูงส่งของสังคมเสรีอย่างมีนัยสำคัญ (Miller, 1995) หรือตามที่ John Rawls เสนอว่า แม้ความยุติธรรมจะต้องการความเท่าเทียมกันของปัจเจกภายในรัฐ แต่แนวคิดดังกล่าวไม่หมายรวมถึงความเท่าเทียม

ระหว่างรัฐ เพราะระบบของรัฐที่อาศัยความร่วมมือจากรัฐต่างๆก็ยังคงเป็นอิสระต่อกัน ซึ่งเป็นการจัดการสถาบันระดับโลกที่เหมาะสม (Ruangphornwisut, 2008) ดังนั้น การแทรกแซงที่มุ่งหมายในการเปลี่ยนแปลงนโยบายของรัฐอื่นเป็นแนวทางที่ผิดตามทฤษฎีความยุติธรรม (Theory of Justice) และอาจจะยังทำให้เกิดความไม่เป็นธรรม (Rawls, 1999b)

2) หน้าที่/พันธกรณี (Obligation):

รัฐไม่มีหน้าที่หรือพันธกรณีในการแทรกแซงรัฐอื่น และรัฐก็ไม่มี ความจำเป็นที่จะต้องแบกรับต้นทุนในการดำเนินการแทรกแซงไม่ว่าจะเป็นการแทรกแซงด้วยกำลังทางทหาร หรือการมาตรการลงโทษทางเศรษฐกิจ (Doxey, 1996) ตามสมมติฐานของแนวคิดเสรีนิยมเชิงสังคมที่มองว่า รัฐเสรีประชาธิปไตยมีหน้าที่ต่อประชาคมระหว่างประเทศที่ตนเป็นสมาชิก แต่ไม่มีหน้าที่พิเศษใดๆต่อรัฐหรือประชาคมระหว่างประเทศอื่นที่ตนไม่ได้เป็นสมาชิก (Miller, 2005) ทั้งนี้ ศาสตราจารย์ Thomas Nagel (2005) แห่งมหาวิทยาลัยนิวยอร์กเสนอถึงหลักการกระจายความยุติธรรม (Distributive justice) ที่อธิบายว่า ปัจเจกในชุมชนทางการเมืองหนึ่งๆมีคุณค่าของความเป็นมนุษย์ที่เสมอภาคและมีสิทธิที่จะได้รับการคุ้มครองเสมอเหมือนกัน แต่กระจายความยุติธรรมในมุมมองของแนวคิดเสรีนิยมเชิงสังคมไม่ได้หมายรวมถึงการมีหน้าที่ในการกระจายความยุติธรรมแก่รัฐที่อยู่นอกชุมชนทางการเมืองของตน เพราะฉะนั้น รัฐจะแทรกแซงกิจการภายในของรัฐอื่นเฉพาะเมื่อมีปัญหาที่ร้ายแรงเท่านั้น

3) ผลลัพธ์ของการกระทำ

(Consequentialism): แนวคิดเสรีนิยมเชิงสังคมมองว่านโยบายใด ๆ ควรถูกกำหนดเพื่อ

ผลลัพธ์ที่ดีที่สุดแก่คนส่วนมากที่สุด และการเปลี่ยนแปลงของรัฐควรเกิดจากพลวัตภายในของรัฐนั้นๆเองตามหลักความเป็นอิสระของรัฐ ซึ่ง Walzer (1992) เรียกว่า หลักการว่าด้วยการที่รัฐมีสิทธิช่วยเหลือตัวเอง (Self-help) เพราะการแทรกแซงอาจนำมาสู่ผลลัพธ์ที่ไม่มีประสิทธิผลเนื่องจากผู้กำหนดนโยบายต่างประเทศมักตีความการเมืองภายในของรัฐอื่นผิดพลาด จึงมีความเสี่ยงในการใช้เครื่องมือทางนโยบาย อันจะทำให้เกิดผลกระทบตามมาภายหลัง (Walzer, 1992) เช่น หากให้ความช่วยเหลือทางการเงินต่อรัฐหนึ่ง ๆ โดยมากเกินไปอาจก่อให้เกิดเป็นการบิดเบือนกลไกการตลาดและกระทบต่อการพัฒนาของสถาบันการเมืองของรัฐนั้นๆ หรือเมื่อพิจารณาถึงประสิทธิผลของการดำเนินมาตรการลงโทษทางเศรษฐกิจในระหว่าง ค.ศ. 1914-2000 พบว่าประสบความสำเร็จตามเป้าหมายเพียงร้อยละ 34 เท่านั้น (Hufbauer et al., 2007) ตลอดจนยังก่อให้เกิดผลกระทบข้างเคียงแก่ประชาชนของรัฐเป้าหมายอย่างกว้างขวาง ทำให้เกิดเป็นข้อถกเถียงถึงประเด็นที่รัฐผู้กำหนดมาตรการลงโทษทางเศรษฐกิจมักจะเลยประเด็นด้านจริยธรรมต่อรัฐเป้าหมาย ทั้งที่รัฐผู้ลงโทษมักใช้เหตุผลด้านจริยธรรมเพื่อสร้างความชอบธรรมแก่การดำเนินมาตรการลงโทษทางเศรษฐกิจอยู่เสมอ

การแทรกแซงของรัฐเสรีประชาธิปไตยต่อรัฐอื่นตามแนวคิดเสรีนิยมเชิงสังคม

ในส่วนนี้ ผู้เขียนจะวิเคราะห์ถึงความชอบธรรมและรูปแบบของการแทรกแซงของรัฐเสรีประชาธิปไตยต่อรัฐที่มีรูปแบบการปกครองที่ต่างกัน ทั้งที่เป็นรัฐเสรีประชาธิปไตยและรัฐที่ไม่ใช่เสรีประชาธิปไตย โดยใช้เหตุผลคัดค้านการ

ดำเนินการแทรกแซงตามแนวคิดเสรีนิยมเชิงสังคมเป็นกรอบแนวคิด อธิบายได้ดังนี้

(1) การแทรกแซงของรัฐเสรีประชาธิปไตยต่อรัฐที่ไม่ใช่เสรีประชาธิปไตย

รัฐเสรีประชาธิปไตยมีเหตุผลเพียงพอในการดำเนินแทรกแซงต่อรัฐที่ไม่ใช่เสรีประชาธิปไตยได้ เพียงแค่รัฐที่ไม่ใช่เสรีประชาธิปไตยนั้นละเมิดหลักสิทธิมนุษยชนและประชาธิปไตยของตนเอง โดยไม่จำเป็นต้องคำนึงเหตุผลที่ชัดเจนเช่นการแทรกแซงต่อรัฐเสรีประชาธิปไตย เพราะทั้งสองไม่ได้มีความสัมพันธ์ในมิติต่างๆต่อกันอย่างแน่นแฟ้น หรืออยู่ในชุมชนการเมืองเดียวกัน ตลอดจนมีคุณค่าอันสูงส่งและบรรทัดฐานที่ยึดถือแตกต่างกัน (Pasternak, 2008)

ดังนั้น ผู้เขียนวิเคราะห์ถึงรูปแบบของการแทรกแซงที่เหมาะสมของรัฐเสรีประชาธิปไตยต่อรัฐที่ไม่ใช่เสรีประชาธิปไตยตามแนวคิดเสรีนิยมเชิงสังคมที่อยู่ในกรอบของ “สิทธิ” และ “หน้าที่/พันธกิจ” ของรัฐเสรีประชาธิปไตย และไม่ส่งผลกระทบต่อประชาชนของรัฐเป้าหมายได้แก่

1. การประณาม (Condemnation) รัฐเสรีประชาธิปไตยตามแนวคิดเสรีนิยมเชิงสังคมมี “สิทธิ” ในการแสดงออกถึงความไม่พึงพอใจต่อพฤติกรรมของรัฐอื่นที่เบี่ยงเบนไปจากค่านิยมที่ร่วม โดยการประณามหรือการออกแถลงการณ์เพื่อโน้มน้าวให้รัฐนั้นๆเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทิศทางที่เหมาะสม (Rawls, 1999b) รัฐในสังคมเสรีอาจใช้การแสดงออกถึงความไม่พึงพอใจดังกล่าวเป็นสัญลักษณ์ยืนยันถึงความยึดมั่นในค่านิยมอันสูงส่งนั้นๆ (Gordon, 1999)

2. การแทรกแซงเพื่อมนุษยธรรม หมายถึง การที่ประเทศหรือกลุ่มประเทศใช้กำลัง

ทางทหารในระยะสั้นเข้าไปในดินแดนของอีกรัฐหนึ่ง โดยที่รัฐนั้นมีไดยินยอมพร้อมใจ โดยอ้างถึงประเด็นมนุษยธรรมหรือสิทธิมนุษยชนเป็นหลัก โดยคำนึงถึงประเด็นมนุษยธรรมเป็นหลัก (Lillich, 1973) ซึ่งนับเป็นการทดสอบชุมชนระหว่างประเทศที่ตั้งอยู่บนฐานของหลักกติกาอำนาจอธิปไตยและหลักการไม่แทรกแซงกิจการภายในของกันและกัน ตัวอย่างการแทรกแซงเพื่อมนุษยธรรม เช่น รัฐบาลอังกฤษของนายกรัฐมนตรีโทนี แบลร์ (Tony Blair) ได้นำกองทัพอากาศร่วมนาโต้ (NATO) เพื่อสนับสนุนการแทรกแซงเพื่อมนุษยธรรมในสงครามโคโซโวใน ค.ศ. 1999 (Dorman, 2009) โดยแบลร์กล่าวว่า การแทรกแซงดังกล่าวเป็นหน้าที่ของอังกฤษในฐานะอารยประเทศ (Civilized nation) ในการช่วยเหลือชีวิตชาวโคโซโวจากการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ซึ่งถือเป็นการปกป้องมนุษยธรรมอันเป็นผลประโยชน์แห่งชาติของอังกฤษด้วย (Waterfield, 2011; Welsh, 2004) รวมถึงการแทรกแซงจากองค์การระหว่างประเทศ เช่น สหประชาชาติให้อำนาจแก่การรวมตัวของรัฐต่างๆ ในการต่อต้านการบุกโจมตีคูเวตของกองทัพอิรักเมื่อ ค.ศ. 1990 แต่กระนั้น หลายประเทศก็ยังมีข้อสงสัยต่อการแทรกแซงเพื่อมนุษยธรรม เพราะยังเป็นกังวลว่าจะเป็นข้ออ้างให้ประเทศมหาอำนาจใช้กำลังทหารต่อประเทศที่อ่อนแอกว่าเพื่อผลประโยชน์แห่งชาติ ฉะนั้นการแทรกแซงด้วยข้ออ้างใดๆ ก็ควรได้รับการตรวจสอบความถูกต้องทางศีลธรรมทั้งสิ้น (Buchanan, 2003)

3. มาตรการลงโทษแบบมุ่งเป้าหมาย (Targeted sanctions/Smart sanctions) เป็นแนวคิดที่พัฒนามาจากการดำเนินมาตรการลงโทษทางเศรษฐกิจที่พบว่า รัฐที่มีชื่อเสียง

ประชาธิปไตยจะผลกระทบจากผลกระทบของมาตรการลงโทษทางเศรษฐกิจไปสู่ประชาชน และเพิกเฉยต่อการแก้ไขปัญหาความต้องการพื้นฐานทางเศรษฐกิจและความกินดีอยู่ดีของประชาชน ตลอดจนประชาชนของรัฐที่มีชื่อเสียงประชาธิปไตยก็แทบจะไม่สามารถเรียกร้องหรือต่อรองกับรัฐบาลของตนได้แต่อย่างใด เพราะฉะนั้น การดำเนินมาตรการลงโทษทางเศรษฐกิจต่อรัฐที่มีชื่อเสียงประชาธิปไตยจะกลายเป็นการสร้างความสะดวกสบายแก่สภาพเศรษฐกิจและสังคมของประชาชนโดยรวมมากกว่าจะส่งผลกระทบต่อรัฐบาล ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างที่เป็นรูปธรรม คือ มาตรการลงโทษทางเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกาต่อพม่าในช่วง ค.ศ. 1988-2008 ไม่ได้สร้างภาวะยากลำบากทางเศรษฐกิจหรือผลกระทบโดยตรงต่อรัฐบาลพม่า ในขณะเดียวกันได้ส่งผลกระทบต่อสภาพเศรษฐกิจและสังคมโดยรวมของชาวพม่า ไม่ว่าจะเป็นปัญหาความยากแค้นทางเศรษฐกิจที่ถดถอยเข้าสู่ขั้นวิกฤต ภาวะว่างงานที่เพิ่มสูงขึ้น และปัญหาการขาดแคลนความต้องการพื้นฐานทางสาธารณสุขและความกินดีอยู่ดีของชาวพม่า (Rueangrattanakorn, 2555)

มาตรการลงโทษแบบมุ่งเป้าหมายจึงเป็นการมุ่งลงโทษเฉพาะบุคคลและ/หรือกลุ่มบุคคล เพื่อจัดผลกระทบข้างเคียงที่จะเกิดต่อประชาชนในรัฐเป้าหมายโดยรวม ซึ่งมาตรการลงโทษแบบมุ่งเป้าหมายต้องไม่กระทบถึงความช่วยเหลือทางด้านมนุษยธรรมต่าง ๆ ที่มีต่อรัฐเป้าหมายด้วย (Tostensen and Bull, 2002: 373-374) ตัวอย่างของมาตรการลงโทษแบบมุ่งเป้าหมาย ได้แก่ เหตุการณ์การโจมตีฉนวนกาซ่าของอิสราเอล ส่งผลให้คณะกรรมการสิทธิการคว่ำบาตร การเลิกกิจการ และมาตรการ

ลงโทษแห่งชาติของปาเลสไตน์ (Palestinian Boycott, Divestment and Sanctions National Committee) รณรงค์ให้ดำเนินมาตรการลงโทษแบบมุ่งเป้าหมายต่อบริษัทที่มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับเหตุการณ์ดังกล่าว เป็นผลให้ในที่สุดองค์กร The Presbyterian Church ถอนการลงทุนรวมหลายล้านดอลลาร์สหรัฐจากบริษัท Caterpillar ซึ่งจัดหาอุปกรณ์แก๊สราเอลในการใช้ทำลายบ้านเรือนของชาวปาเลสไตน์, บริษัท Hewlett-Packard ซึ่งจัดหาเทคโนโลยีและการส่งกำลังบำรุงทางทหารเพื่อสกัดกั้นทางทะเลในฉนวนกาซา และบริษัท Motorola Solutions ซึ่งสนับสนุนด้านการทหารและจัดหาระบบเฝ้าระวัง (Surveillance systems) แก่กองทัพอิสราเอล เมื่อ ค.ศ. 2014 เป็นต้น (Erdman and Brumfield, 2014) ทั้งนี้ แม้การถอนการลงทุนดังกล่าวจะส่งผลโดยตรงหลักต่อบริษัทสัญชาติอิสราเอลเพียงไม่กี่บริษัท แต่ก็ถือเป็นการส่งสารแสดงความไม่เห็นด้วยต่อเหตุการณ์ความรุนแรงในฉนวนกาซาไปทั่วอิสราเอล

(2)การแทรกแซงของรัฐเสรีประชาธิปไตยต่อรัฐเสรีประชาธิปไตย

จากการศึกษาพบว่า การแทรกแซงของรัฐเสรีประชาธิปไตยต่อรัฐเสรีประชาธิปไตยอื่นสามารถหักล้างข้อคัดค้านของแนวคิดเสรีนิยมเชิงสังคมในประเด็น “ประสิทธิผลของการแทรกแซง” ได้ อธิบายดังต่อไปนี้

เมื่อรัฐเสรีประชาธิปไตยดำเนินการแทรกแซงต่อรัฐเป้าหมายที่เป็นรัฐเสรีประชาธิปไตยเช่นกัน และเกิดผลกระทบจากการแทรกแซงนั้นต่อรัฐเป้าหมายขึ้น ย่อมทำให้รัฐเป้าหมายที่เป็นรัฐเสรีประชาธิปไตยยินยอมปรับเปลี่ยนพฤติกรรมตามข้อเรียกร้องของรัฐเสรี

ประชาธิปไตยที่เป็นรัฐผู้ดำเนินการแทรกแซงเนื่องจากหลักการพื้นฐานของรัฐเสรีประชาธิปไตย คือ หลักประชาธิปไตยและหลักนิติรัฐ โดยประชาชนในรัฐมีสิทธิพลเมือง สิทธิทางการเมือง และสิทธิทางเศรษฐกิจ จึงทำให้มีส่วนรวมในระบบการเมือง (Political system) ได้อย่างเต็มที่ ประชาชนของรัฐมีอำนาจและอำนาจหน้าที่เหนือฝ่ายการเมืองของรัฐ เพราะรัฐบาลมาจากการเลือกตั้งอย่างเป็นอิสระและยุติธรรม รัฐบาลจึงต้องมีหน้าที่รับผิดชอบต่อประชาชนของตน (Birch, 1993; Dahl, 1989; Held, 1996; Rawls, 1993) ดังกล่าวข้างต้นจึงทำให้การแทรกแซงรัฐเสรีประชาธิปไตยโดยรัฐเสรีประชาธิปไตยอื่นมักมีประสิทธิผลตามเป้าหมายที่ระบุไว้ (Cortright and Lopez, 2000)

สำหรับหักล้างข้อคัดค้านของแนวคิดเสรีนิยมเชิงสังคมในประเด็น “สิทธิ” และ “หน้าที่” ของรัฐเสรีประชาธิปไตยในการแทรกแซงต่อรัฐเสรีประชาธิปไตยอื่น อธิบายได้ว่า เนื่องจากความสัมพันธ์ระหว่างรัฐในปัจจุบันมีลักษณะพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันอย่างซับซ้อน (Complex interdependence) มีเป้าหมายหรือค่านิยม ตลอดจนผลประโยชน์และภาระผูกพันร่วมกัน อีกทั้งมีฉันทามติร่วมกันเกี่ยวกับลักษณะและเป้าหมายของชุมชนระหว่างประเทศ จึงอาจนำไปสู่การร่วมมือกันก่อตั้ง “ประชาคมระหว่างประเทศ” ซึ่งอาจมีรูปแบบที่แตกต่างหลากหลาย เกิดขึ้นทั้งในขอบเขตภูมิภาค (Regional) ระดับข้ามภูมิภาค (Cross-regional) และระหว่างภูมิภาค (Inter-regional) เช่น สหภาพยุโรป (EU) หรือการรวมตัวของสหภาพกลุ่มประเทศอเมริกาใต้ (UNASUR) (Chinwanno, 2557; Pimoljinda, 2552)

เมื่อเหล่ารัฐเสรีประชาธิปไตยร่วมมือกันเป็นประชาคมระหว่างประเทศ ย่อมทำให้ค่านิยมหรือความเชื่อที่มีร่วมกันของรัฐเสรีประชาธิปไตยเหล่านั้นมีความสำคัญต่อการกำหนดพฤติกรรมของประชาคมระหว่างประเทศนั้น (Taylor, 1994) ดังนั้น แนวคิดสังคมนิยมจึงมองว่า หากรัฐเสรีประชาธิปไตยมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากค่านิยมหรือคุณค่าอันสูงส่งที่พึงรักษาร่วมกันของประชาคมระหว่างประเทศที่ตนเป็นสมาชิก รัฐเสรีประชาธิปไตยย่อมมี “สิทธิ” และ “หน้าที่/พันธกิจ” ในการแทรกแซงรัฐเสรีประชาธิปไตยนั้น เช่น การกดดันทางการทูตและดำเนินการลงโทษทางเศรษฐกิจต่อรัฐบาลที่โหดร้ายป่าเถื่อน (Brutal regime) หรือรัฐบาลที่กดขี่ (Oppressive regime) (Walzer, 2002) เพราะการละเมิดต่อหลักสิทธิมนุษยชนและประชาธิปไตยย่อมส่งผลกระทบต่อค่านิยมหรือคุณค่าอันสูงส่งของรัฐสมาชิกของประชาคมระหว่างรัฐเสรีประชาธิปไตยด้วย อย่างไรก็ตาม การแทรกแซงของรัฐเสรีประชาธิปไตยต้องไม่เป็นไปเพื่อบีบบังคับรัฐอื่นที่ไม่ใช่รัฐสมาชิกปฏิบัติตามค่านิยมอันสูงส่งที่มีร่วมกัน เพราะจะทำให้กฎเกณฑ์ของโครงสร้างพื้นฐานของสังคมนิยมนั้นๆ ได้รับผลกระทบเป็นอย่างมาก (Crumm, 1995)

นอกจากการแทรกแซงในรูปแบบการประณาม การแทรกแซงเพื่อมนุษยธรรม และมาตรการลงโทษแบบมุ่งเป้าหมายแล้ว การแทรกแซงของรัฐเสรีประชาธิปไตยต่อรัฐเสรีประชาธิปไตยอื่นตามแนวคิดเสรีนิยมเชิงสังคมนิยมรวมถึงการกำหนดมาตรการลงโทษทางเศรษฐกิจ (Economic sanctions) ทั้งนี้ แม้ประเด็นเกี่ยวกับประสิทธิผลของการดำเนินการมาตรการลงโทษทางเศรษฐกิจยังคงเป็นที่

ถกเถียงกันในปัจจุบัน (Doxey, 1996; Gordon, 1999, 2002; Pape, 1997) แต่เมื่อพิจารณาบทความของศาสตราจารย์ Johan Galtung (1967) เสนอว่า หากประชาชนของรัฐเป้าหมายได้รับความเดือดร้อนจากการดำเนินมาตรการลงโทษทางเศรษฐกิจจะทำให้เกิดความสามัคคีในกลุ่มประชาชนในการต่อต้านรัฐผู้กำหนดมาตรการลงโทษทางเศรษฐกิจ ซึ่งหมายความว่า การดำเนินมาตรการลงโทษทางเศรษฐกิจต่อรัฐเป้าหมายที่เป็นรัฐเสรีประชาธิปไตยหรือมีระบบเศรษฐกิจแบบเสรีจะบรรลุประสิทธิผลตามเป้าหมายมากกว่าการดำเนินการต่อรัฐที่ปกครองแบบเผด็จการ (Lopez, 1999) ดังนั้น แนวคิดเสรีนิยมเชิงสังคมนิยมจึงเห็นด้วยต่อการดำเนินการลงโทษทางเศรษฐกิจต่อรัฐเสรีประชาธิปไตยที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากค่านิยมหรือคุณค่าอันสูงส่งที่พึงรักษาร่วมกัน แต่ทว่าต้องไม่เป็นการทำลายกระบวนการประชาธิปไตยหรือเสถียรภาพทางการเมืองของรัฐนั้น ๆ

บทสรุป

แนวคิดเสรีนิยมเชิงสังคมนิยมให้ความสำคัญกับหลักการว่าด้วยอิสระในการปกครองตนเองและสิทธิในการกำหนดใจตนเองของรัฐ นอกจากนี้ยังคัดค้านการดำเนินการการแทรกแซงในกิจการภายในของรัฐอื่นด้วยเหตุผล 3 ประการ ได้แก่ รัฐไม่มีสิทธิในการแทรกแซงรัฐอื่น รัฐไม่มีหน้าที่หรือพันธกรณีในการแทรกแซงรัฐอื่น และการแทรกแซงมักไม่บรรลุประสิทธิผลตามเป้าหมายที่กำหนดไว้และยังอาจส่งผลกระทบอย่างกว้างขวางต่อประชาชนในรัฐด้วย

เมื่อนำเหตุผลคัดค้านดังกล่าวมาวิเคราะห์เพื่อหารูปแบบของการแทรกแซงที่เหมาะสมต่อรัฐอื่นตามแนวคิดเสรีนิยมเชิงสังคมพบว่า รูปแบบการปกครองของรัฐที่ละเมิดสิทธิมนุษยชนและประชาธิปไตยส่งผลต่อความชอบธรรมและรูปแบบของการแทรกแซงของรัฐเสรีประชาธิปไตย กล่าวคือ

ประการแรก รัฐเสรีประชาธิปไตยมีเหตุผลเพียงพอในการดำเนินแทรกแซงต่อรัฐที่มิใช่เสรีประชาธิปไตยได้ เพียงแค่รัฐที่มิใช่เสรีประชาธิปไตยนั้นละเมิดหลักสิทธิมนุษยชนและประชาธิปไตยของตนเอง โดยไม่จำเป็นต้องคำนึงเหตุผลอื่น เพราะทั้งสองไม่ได้มีความสัมพันธ์ต่อกันอย่างแน่นแฟ้น หรืออยู่ในชุมชนการเมืองเดียวกัน ทั้งนี้ รูปแบบการแทรกแซงที่เหมาะสมของรัฐเสรีประชาธิปไตยต่อรัฐที่มิใช่เสรีประชาธิปไตยตามแนวคิดเสรีนิยมเชิงสังคม ได้แก่ การประณาม การแทรกแซงเพื่อมนุษยธรรม และมาตรการลงโทษทางเศรษฐกิจแบบมุ่งเป้าหมาย

ประการที่สอง รัฐเสรีประชาธิปไตยมีความชอบธรรมในการดำเนินการแทรกแซงกิจการของรัฐเสรีประชาธิปไตยด้วยกัน เฉพาะกรณีที่รัฐเสรีประชาธิปไตยนั้นละเมิดกฎเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร่วมกันหรือมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐานของสังคมเสรีหรือคุณค่าอันสูงส่งที่พึงรักษา โดยเฉพาะการละเมิดประชาธิปไตยและสิทธิมนุษยชน เป็นไปตามหลักการว่าด้วยอิสระในการปกครองตนเองและสิทธิในการกำหนดใจตนเองของรัฐ ซึ่งรูปแบบการแทรกแซงที่เหมาะสมของรัฐเสรีประชาธิปไตยต่อรัฐเสรีประชาธิปไตยตามแนวคิดเสรีนิยมเชิงสังคม นอกเหนือจากรูปแบบการแทรกแซงดังกล่าวในประการแรกแล้ว ได้แก่ มาตรการลงโทษทางเศรษฐกิจ

อนึ่ง การแทรกแซงดังกล่าวมีความสอดคล้องหรือขัดแย้งต่อจริยธรรมระหว่างประเทศหรือไม่ มิได้ถูกอธิบายในบทความนี้ ซึ่งควรได้รับการศึกษาในประการต่อไป

References

- Ahmed, Kawser. (2006). "The domestic jurisdiction clause in the United Nations Charter: A historical view." *Singapore Year Book of International Law and Contributors*. Volume 10, 175-197.
- Arnold, Rainer. (2012). *The Universalism of Human Rights*. Netherlands: Springer.
- Art, Robert J. (1980). "To what ends military power?." *International Security*. Volume 4, Issue 4, 3-35.
- Bantekas, Ilias, and Oette, Lutz. (2013). *International Human Rights: Law and Practice*. Cambridge: Cambridge University Press.

- Beitz, Charles R. (199). "Social and cosmopolitan liberalism." **International Affairs**. Volume 75, Issue 3, 515-529.
- Birch, Anthony H. (1993). **The Concepts and Theories of Modern Democracy**. London: Routledge.
- Buchanan, Allen. (2003). "Rawls's Law of Peoples: Rules for a vanished Westphalian world." In Kukathas, Chandran (ed.), **John Rawls: Critical Assessments of Leading Political Philosophers**, pp. 239-262. New York, NY: Routledge.
- Buchanan, Allen. (2007). Secession and nationalism. In Goodin, Robert E., Pettit, Philip, and Pogge, Thomas W. (eds.), **A Companion to Contemporary Political Philosophy**, pp. 755-766. 2nd ed. London: Blackwell.
- Chinwanno, Chulacheeb. (2014). **The World in the 21th Century: Analytical Framework of International Relations**. Bangkok: Chulalongkorn University Printing House.
- Cingranelli, David L. and Richards, David L. (1999). "Respect for human rights after the end of the Cold War." **Journal of Peace Research**. Volume 36, Issue 5, 511-534.
- Cortright, David and Lopez, George A. (2000). **The Sanctions Decade: Assessing UN Strategies in the 1990s**. Boulder, CO: Lynne Rienner.
- Council of Europe. (2007). **State of Human Rights and Democracy in Europe**. Strasbourg: Council of Europe.
- Crumm, Eileem M. (1995). "The value of economic incentives in international politics." **Journal of Peace Research**. Volume 32, Issue 3, 313-330.
- Dahl, Robert A. (1989). **Democracy and Its Critics**. London: Yale University Press.
- Dorman, Andrew M. (2009). **Blair's Successful War: British Military Intervention in Sierra Leone**. Farnham: Ashgate.
- Doxey, Margaret P. (1996). **International Sanctions in Contemporary Perspective**. 2nd ed. New York, NY: St. Martin's.
- Erdman, Shelby Lin and Brumfield, Ben. (2014, June 22). "Presbyterians dump companies they say are tied to Palestinian occupation." **CNN**. From: <http://edition.cnn.com/2014/06/21/us/presbyterian-church-palestinians/>. July 24, 2015

- Galtung, Johan. (1967). "On the effects of international economic sanctions: With examples from the case of Rhodesia." **World Politics**. Volume 19, Issue 3, 378-416.
- Gibbs, David N. (2009). **First Do No Harm: Humanitarian Intervention and the Destruction of Yugoslavia**. Nashville, TN: Vanderbilt University Press.
- Gordon, Joy. (1999). "A peaceful, silent, deadly remedy: The ethics of economic sanctions." **Ethics and International Affairs**. Volume 13, Issue 1, 123-142.
- Gordon, Joy. (2002). "When intent makes all the difference in the world: Economic sanctions on Iraq and the accusation of genocide." **Yale Human Rights and Development Journal**. Volume 5, 1-27.
- Greaves, Wilfrid. (2008). "The intervention imperative: Contradictions between Liberalism, democracy and humanitarian intervention." **Innovations: A Journal of Politics**. Volume 8, 59-72.
- Greenwood, Christopher. (2002). "Humanitarian intervention: The case of Kosovo." **Finnish Yearbook of International Law**. Volume 141, Issue 143, 141-175.
- Held, David. (1996). **Models of Democracy**. 2nd ed. Cambridge: Polity.
- Henkin, Louis, Pugh, Ruichard C., Schachter, Oscar, and Smit, Hans. (1993). **International law: Cases and Materials**. 3rd ed. St. Paul, MN: West.
- Holsti, Kalevi J. (1992). **International Politics: A framework For Analysis**. 6th ed. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
- Holzgrefe, J. L., and Keohane, Robert O. (2003). **Humanitarian Intervention: Ethical, Legal, and Political Dilemmas**. Cambridge, MA: Cambridge University Press.
- Hufbauer, Gary C., et al. (2007). **Economic Sanctions Reconsidered**. 3rd ed. Washington, DC: Institution for International Economics.
- Lillich, Richard B. (1973). **Humanitarian Intervention and the United Nations**. Charlottesville, VA: University Press of Virginia.
- Lopez, George A. (1999). "More ethical than not: Sanctions as surgical tools." **Ethics and International Affairs**. Volume 13, Issue 1, 143-148.
- Luck, Edward C. (2008). **The United Nations and the Responsibility to Protect**. Muscatine, IA: Stanley Foundation.

- MacFarlane, S. Neil. (2002). **Intervention in Contemporary World Politics**. New York: Oxford University Press.
- Malanczuk, Peter. (1993). **Humanitarian Intervention and the Legitimacy of the Use of Force**. Amsterdam: Het Spinhuis.
- May, Larry. (1992). **Sharing Responsibility**. Chicago, IL: University of Chicago Press.
- Miller, David. (1995). **On nationality**. Oxford: Clarendon.
- . (1999). "Justice and global inequality." In Hurrell, Andrew and Woods, Ngaire (eds.), **Inequality, Globalization, and World Politics**, pp. 187-210. Oxford: Oxford University Press.
- . (2005). "Reasonable partiality towards compatriots." **Ethical Theory and Moral Practice**. Volume 8, Issue 1, 63-81.
- Miller, Richard W. (1998). "Cosmopolitan respect and patriotic concern." **Philosophy and Public Affairs**. Volume 27, Issue 3, 202-224.
- Nagel, Thomas. (2005). "The problem of global justice." **Philosophy and Public Affairs**. Volume 33, Issue 2, 113-147.
- Navin, Mark. (2014). "Globalization and global justice: Shrinking distance, expanding obligations." **Philosophical Review**. Volume 123, Issue 2, 244-247.
- Nussbaum, Martha C. (2006). **Frontiers of justice**. Cambridge, MA: Harvard University Press.
- Pape, Robert A. (1997). "Why economic sanctions do not work." **International Security**. Volume 22, Issue 2, 90-136.
- Pasternak, Avia. (2008). **Should democracies sanctions democracies?**. [online], Available from: [http:// www.e-ir.info/2008/08/13/should-democracies-sanction-democracies/](http://www.e-ir.info/2008/08/13/should-democracies-sanction-democracies/). (16/8/2015).
- Pimoljinda, Thanawat. (2552). **Supranational organization and Intergovernmental organization: From theories to comparative case studies**. [online], Available from: v1.midnightuniv.org/midnighttext/000870.doc. (26/7/2015).
- Rawls, John. (1993). **Political Liberalism**. New York, NY: Columbia University Press.
- . (1999a). **A theory of Justice**. Cambridge, MA: Harvard University Press.
- . (1999b). **The law of People**. Cambridge, MA: Harvard University Press.
- Rosenau, James. (1969). "Intervention as a scientific concept." **Journal of Conflict Resolution**. Volume 13, Issue 2, 149-171.

- Ruangphornwisut, Wajee. (2008). **Global justice: For the promotion of universal justice.** [online], Available from: <http://v1.midnightuniv.org/midnighttext/0009999989.html>. (30/7/2015).
- Rueangrattanakorn, Anekchai. (2012). **The Politics of U.S. Economic Sanctions Towards Myanmar (1988-2008).** Master's thesis, Department of International Relations, Faculty of Political Sciences, Chulalongkorn University.
- Scheffer, David J. (1992). "Towards a modern doctrine of humanitarian intervention." **University of Toledo Law Review.** Volume 23, Issue 2, 253-274.
- Shue, Henry. (2004). "Limiting sovereignty." In Welsh, Jennifer M. (ed.), **Humanitarian Intervention and International Relations**, pp. 11-28. New York: Oxford University Press.
- Taylor, Charles. (1994). **Multiculturalism: Examining the Politics of Recognition.** Princeton, NJ: Princeton University Press.
- Teson, Fernando R. (1996). "Collective humanitarian intervention." **Michigan Journal of International Law.** Volume 17, Issue 2, 323-371.
- (1997). **Humanitarian Intervention: An Inquiry Into Law and Morality.** 2nd ed. Dobbs Ferry, NY: Transnational.
- Tostensen, Arne and Bull, Beate. (2002). "Are smart sanctions feasible?." **World Politics.** Volume 54, Issue 3, 373-403.
- Troxell, John F. (2004). "Military power and the use of force." In Bartholomees, J. Boone, Jr. (ed.), **U.S. Army War College Guide to National Security Policy and Strategy**, pp. 187-210. Carlisle, PA: Security Studies Institute.
- Walzer, Michael. (1980). "The moral standing of states: A response to four critics." **Philosophy and Public Affairs.** Volume 9, Issue 3, 209-229.
- , Michael. (1992). **Just and Unjust Wars: A Moral Argument with Historical Illustrations.** 2nd ed. New York: Basic Books.
- (2002). "The argument about humanitarian intervention." **Dissent.** Volume 49, Issue 1, 29-37.
- Wantana, Somkiat. (2012). **Origins and Paradox of Liberal Democracy.** Bangkok: Krai Create.

- Waterfield, Bruno. (2011, May 27). “Ratko Mladic arrest: Srebrenica massacre was UN’s darkest hour.” **The Telegraph**. [online], Available from: <http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/europe/serbia/8539067/RatkoMladic-arrest-Srebrenica-massacre-was-UNs-darkest-hour.html>.(24/7/2015)
- Weiss, Thomas G. (2004). “The sunset of humanitarian intervention? The responsibility to protect in a unipolar era.” **Security Dialogue**. Volume 35, Issue 2, 135-153.
- Welsh, Jennifer M. (2004). **Humanitarian intervention and International Relations**. Oxford: Oxford University Press.
- Wingo, Ajume H., and Waldron, Jeremy. (2003). **Veil Politics in Liberal Democratic States**. New York: Cambridge University Press.